

Dzieci zaginione

Zaginiona moneta, zagubiona owca, zaginiony syn... nawet Pismo Święte wspomina o cierpieniu pojawiającym się w chwili, gdy ktoś szuka tego, co zaginęło. Udręka z pewnością nasila się, gdy zagubionym staje się syn lub córka. Bolesna rzeczywistość pokazuje, że każdego dnia na całym świecie giną dzieci.

Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka zawiera uniwersalną definicję pojęcia „dziecko”, lecz nie osiągnięto podobnego konsensusu w skali światowej co do definicji „dziecka” zaginione, czy kwestii badania spraw dotyczących dzieci zaginionych lub uprowadzonych. Taki stan rzeczy utrudnia zapoznanie się z pełnym zakresem problemu i określenie tego, jak najlepiej chronić dzieci przed zaginięciem lub uprowadzeniem.

Globalne statystyki zaginionych dzieci w 2018 roku są zatrważające:

Każdego roku znika osiem milionów dzieci; każdego dnia - dwadzieścia dwa tysiące.

Brazylia - 40 000 zgłoszeń zaginionych dzieci,

Kanada - 50 500 zaginionych dzieci,

Unia Europejska - 250 000 zaginionych dzieci,

Kenia - pracuje nad usprawnieniem gromadzenia danych,*

Stany Zjednoczone - 800 000 dzieci zaginionych.

* W Kenii odnotowano 17. najwyższy wskaźnik porwań na 19 badanych krajów afrykańskich.

To zaledwie wierzchołek góry lodowej. W wielu krajach statystyki dotyczące zaginionych dzieci nie są nawet udostępniane. A te, które są dostępne, są niestety niedokładne ze względu na zaniżoną liczbę zgłaszających, nieprawidłowe wprowadzanie

SPIS TREŚCI

- 01 Dzieci zaginione
- 05 Handel dziećmi w Kenii
- 06 Dziecko krzywdzone w kontekście polskim
- 09 Handel dziećmi: USA i Kanada
- 10 Zrównoważony rozwój jest dla dzieci
- 12 Intencje modlitw

Kiedy dziecko zostaje odnalezione i wraca do domu, jest to naprawdę powód do radości, jak czytamy na kartach Pisma Świętego.

(S Nancy Marie Jamroz)

informacji do bazy danych oraz usuwanie zapisów po zamknięciu sprawy. Ta niespójność jest jednym z powodów, dla których powołano organizacje krajowe i międzynarodowe w celu objęcia dzieci zaginionych globalną troską.

Dzieci giną w różny sposób: jedne uciekają, a inne są wyrzucane z domu. Niektóre uciekają przed przemocą domową, albo zostają uprowadzone przez rodzica, porwane przez przestępcę, zaginione podczas migracji, klęsk żywiołowych lub katastrof ludzkich.

Ci, którzy szukają zaginionych dzieci mają nadzieję odnaleźć je i bezpiecznie odesłać do domu, co faktycznie dzieje się w ponad 90%. Jednak te, które nie wracają do domu, często padają ofiarą zorganizowanego handlu dziećmi w celu wykorzystywania seksualnego, pornografii, prostytucji, werbowania przez Internet do przestępstw lub pracy przymusowej, pracy domowej, żebractwa, działalności przestępczej, przemytu narkotyków, a nawet przymusowego

dawania narządów. Tragiczne jest to, że niektóre z nich umierają lub zostają zabite.

Jeszcze 20 lat temu państwa zajmowały się tym problemem jedynie na szczeblu krajowym. W 1998r. Premier Belgii zwrócił się do **amerykańskiego Narodowego Centrum ds. Dzieci Zaginionych i Wykorzystywanych (NCMEC)** z prośbą o pomoc w zajęciu się horrendalnym problemem seryjnych porwań, zabójstw i gwałtów wciąż nieznaney liczby nastoletnich dziewcząt przez jednego z ich obywateli. Premier zwrócił się do USA z prośbą o przeprowadzenie skutecznego programu w Brukseli. Prezes wraz z Zarządem NCMEC zdali sobie sprawę, że nie są w stanie skutecznie odpowiedzieć na rękę otrzymywanych próśb w tej dziedzinie. Postanowili zatem zezwolić na utworzenie nowej organizacji mającej podjąć działania o zasięgu globalnym, które dotąd były podejmowane w Stanach Zjednoczonych przez NCMEC. W kwietniu 1999 r. zostało utworzone **Międzynarodowe Centrum ds. Dzieci Zaginionych i Wykorzystanych (ICMEC)** z siedzibą w Aleksandrii w stanie Virginia.

<https://www.icmec.org/>

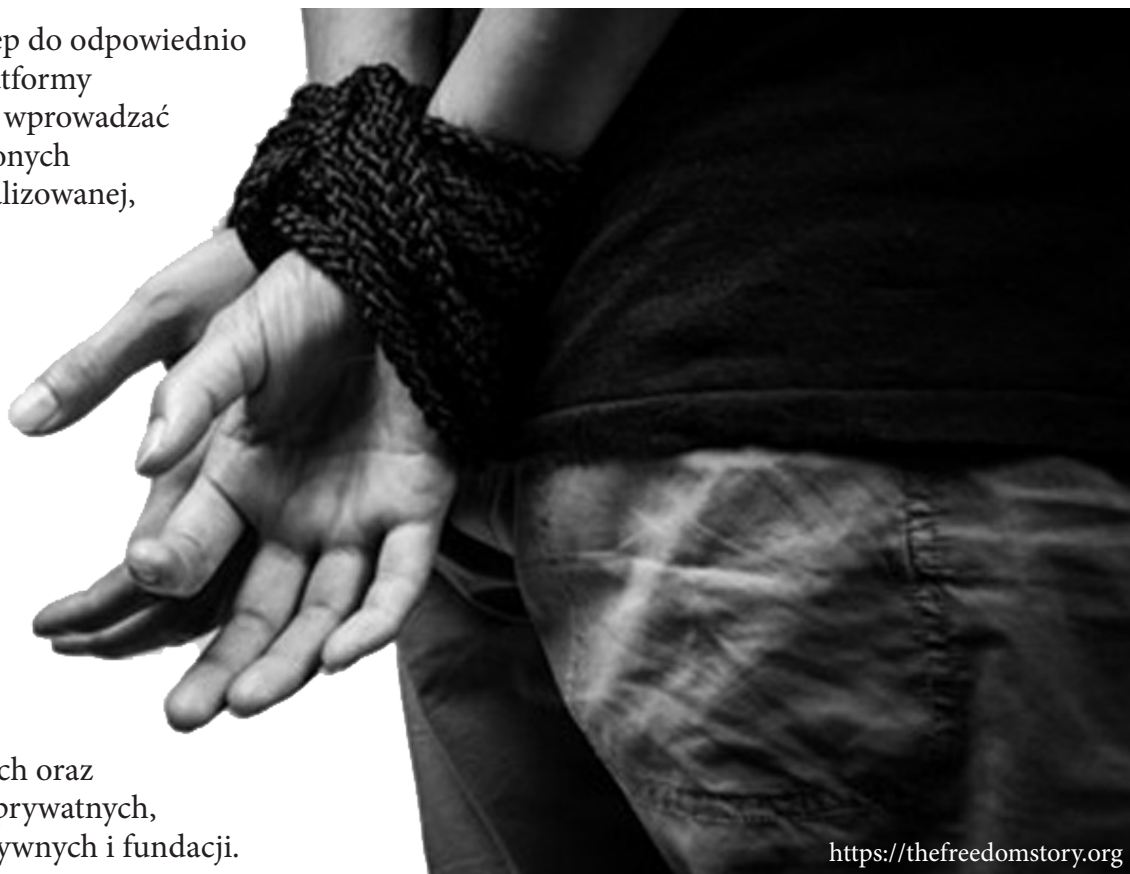
Globalna Sieć Zaginionych Dzieci (GMCN) jest wspólnym przedsięwzięciem ICMEC, którego celem jest ochrona dzieci na całym świecie przed zaginięciem lub uprowadzeniem poprzez zapewnienie środków rządów, organom ścigania, organizacjom pozarządowym i rodzinom, a także podjęcie odpowiednich działań w przypadku zaginięcia dziecka. GMCN zrzesza organy ścigania (policja) i organizacje pozarządowe (NGO) zajmujące się problemami zaginionych dzieci, w tym zapobieganiem, dochodzeniami i uzdrowieniem.

Do GMCN dołączyło trzydzieści krajów: Albania, Argentyna, Australia, Białoruś, Belgia, Brazylia, Kanada, Chile, Kostaryka, Ekwador, Niemcy, Grecja, Gwatemala, Irlandia, Włochy, Jamajka, Litwa, Meksyk, Holandia, Nowa Zelandia, Polska, Portugalia, Rosja, Serbia, Korea Południowa, Hiszpania, Szwajcaria, Tajwan (Prowincja Chińska), Wielka Brytania i Stany Zjednoczone.

Każdy kraj ma dostęp do odpowiednio skonfigurowanej platformy internetowej i może wprowadzać informacje o zaginionych dzieciach do scentralizowanej, wielojęzycznej bazy danych zawierającej zdjęcia i informacje o zaginionych dzieciach, którą można przeglądać i przekazywać dalej w celu ułatwienia lokalizacji i odzyskania. Organizacje te są finansowane ze środków rządowych krajów członkowskich oraz darowizny od osób prywatnych, organizacji charytatywnych i fundacji.

Specjaliści zajmujący się ochroną dzieci zapewniają wsparcie, szkolenia i wiedzę fachową rządów, organom ścigania, decydentom politycznym, przemysłowemu, społeczeństwu obywatelskiemu, nauczycielom, pracownikom służby zdrowia i innym na całym świecie, mając na uwadze jeden cel: uczynić świat bezpieczniejszym miejscem dla wszystkich dzieci. Społeczeństwo ma dostęp do informacji za pośrednictwem strony internetowej GMCN.

Członkowie GMCN aktywnie współpracują i dzielą się doświadczeniami, praktyką, narzędziami, badaniami i trendami związanymi ze zjawiskiem dzieci zaginionych. Opracowują, dostosowują, ulepszają i wdrażają najlepsze praktyki, takie jak np. systemy szybkiego alarmu o zagrożeniu dziecka. w 1996 roku powstał w Stanach Zjednoczonych system ostrzegania o uprowadzeniu dziecka. Amerykański

<https://thefreedomstory.org>

<https://thefreedomstory.org>

system powiadomienia o zaginięciu, AMBER, został tak nazwany na cześć 9-letniej Amber Hagerman, która została porwana i zamordowana w Arlington w Teksasie. Pojawiło się kilka inicjatyw dotyczących rozwoju globalnej sieci reagowania po tym jak niektórzy, osoby indywidualne i rodziny, przeżyli osobiście utratę dziecka.

Wszyscy powinni być gotowi do zgłaszania podejrzanych działań, by pomóc w zlokalizowaniu zaginionych dzieci i mogą to robić online, odwiedzając stronę www.cybertipline.org, lub telefonicznie za pośrednictwem całodobowej infolinii (w USA): 1-800-843 -5678. Zawiadomienia można składać 24 godziny na dobę, przez 7 dni w tygodniu.

Kiedy dziecko zostaje odnalezione i wraca do domu, jest to naprawdę powód do radości, jak czytamy na kartach Pisma Świętego. Sugeruje się również, aby ciepło przyjąć dziecko, które powróciło i, w zależności od upływu czasu i okoliczności, nie wywierać na niego presji, by odpowiadało na inwazyjne pytania, lecz pozwolić mu stopniowo ujawniać przeżyte doświadczenie. Jeśli dziecko odniosło traumę, może się okazać potrzebna profesjonalna pomoc medyczna lub psychoterapeuty.

Organizacje krajowe i międzynarodowe, które pomagają w zapobieganiu, szukaniu i odzyskiwaniu dzieci zaginionych mogą być źródłem odpowiedzi na pytania dotyczące każdej fazy procesu ich poszukiwania i odnajdywania. Jak powiedziano:

„nawet jedno zaginione dziecko to za dużo!”

Źródła:

„Nowa wirtualna gospodarka stawia nowe wyzwania w walce z pornografią dziecięcą i wykorzystywaniem dzieci”. ICMEC. 13 czerwca 2013 r.

„O globalnej sieci zaginionych dzieci”. Krajowe centrum szkoleniowe w zakresie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych.

„Międzynarodowe centrum dla dzieci zaginionych i wykorzystanych uzyskało specjalny status przy ONZ”. ICMEC. 12 sierpnia 2008 r.

Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka, © 2018 Konsorcjum na rzecz dzieci ulicy. Wszelkie prawa zastrzeżone.

- Siostra Nancy Marie Jamroz, NA -

<https://fra.europa.eu>

Handel dziećmi w Kenii

Ze zjawiskiem wykorzystywania dzieci można zetknąć się w Kisumu, Nairobi i Mombasie. Na terenach tych przybiera ono różne formy: najczęściej jako pomoc domowa, praca przymusowa w supermarketach, hotelach i restauracjach, zmuszanie do żebractwa na ulicach, wykorzystywanie seksualne i przymusowe zawieranie małżeństw. Handlarze ludźmi posługują się standardowymi formami oszustwa – składają oferty dobrze płatnej pracy i bezpłatnej edukacji. Zjawiskiem powszechnym stało się również uwodzenie przez internet i porwania.

niona w Mombasie i Nairobi. Dzieci są uwodzone i wyłapywane drogą internetową i zmuszane do pracy w domach publicznych. Handlarze nawiązują kontakt z rodzicami i dziećmi również bezpośrednio lub za pośrednictwem mediów społecznościowych składając oferty pracy za wynagrodzenie lub edukację. Handlarze oszukują osoby z obszarów o niskich dochodach, takich jak slumsy Mukuru, Mathare i Kibera w Nairobi, zabierają i przewożą dzieci na tereny takie jak Westlands w celu wykorzystywania seksualnego. W Kisumu powszechne jest wykorzystywanie seksualne w domach publicznych, ponieważ przez te obszary wiejskie przejeżdżają nocą kierowcy ciężarówek.

<https://www.icmec.org>

Podstawową formą wykorzystywania dzieci do pracy jest zatrudnianie ich jako służba domowa. Tak dzieje się głównie w domach prywatnych lub hotelach średniej klasy. Chłopcy i dziewczęta są zmuszani do pracy jako *shamba* (chłopcy pracujący w ogrodzie), *yaya* (służące) i pomoc domowa. Pracują bez jedzenia, pieniędzy i edukacji, od wczesnych godzin porannych do późnej nocy. Są narażone na wyzysk w niewolniczej pracy i wykorzystywanie seksualne. Trudno jest rozpoznać tego rodzaju proceder, ponieważ ofiary pozostają ukryte przed opinią publiczną.

Turystyka seksualna podsycza seksualne wykorzystywanie dzieci w Kenii i jest najbardziej rozpowszechn-

Zmuszanie do żebractwa ma miejsce, gdy dzieci bez opieki, mieszkające i pracujące na ulicach, są zmuszane do przestępstw. Te dzieci są wyjątkowo narażone na wykorzystywanie. Niektóre z nich trafiają do Somalii w celu przyjęcia ekstre-mistycznej polityczno-religijnej ideologii. Na jeziorach w Kisumu powszechne jest wykorzystywanie w przemyśle rybnym. Handlarze rekrutują ofiary z innych krajów, odmawiając wypuszczenia ich z łodzi. Ci, którzy narzekają lub próbują uciec, są często fizycznie maltretowani.

- Siostra Maria Millicent Njeru, KE -

Dziecko krzywdzone w kontekście polskim

Uchwalona 20 listopada 1989 roku przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych *Konwencja o prawach dziecka*¹, przyjęta przez 192 kraje, zapewnia opiekę i ochronę najmłodszym członkom społeczeństwa. Twórcy tej konwencji kierowali się przede wszystkim dobrem dziecka oraz zasadą równości wobec praw wszystkich dzieci niezależnie od pochodzenia, koloru skóry czy wyznania. (Warto zauważyć, iż Polska była inicjatorem i pomysłodawcą stworzenia tego dokumentu.) I choć ochrona dzieci jest obecna w dyskursie publicznym już od ponad 20 lat, to istniejący od zarania dziejów fenomen krzywdzenia ich, zaaprobowany przez normy kulturowe i prawne, nie uległ zmniejszeniu w dobie obecnej lecz nadal przybiera mniej lub bardziej wyrafinowane formy, również w społeczeństwie polskim.²

Definicja Komitetu Ochrony Praw Dziecka tak określa to zjawisko: „Dziecko krzywdzone to takie, które cierpi z powodu niewłaściwego zachowania innych osób - głównie rodziców i opiekunów - w stosunku do niego, a przy tym doznaje poczucia niesprawiedliwości i bezsilności. Proces krzywdzenia to zarówno zamierzone, jak i niezamierzone działanie osoby dorosłej, ujemnie wpływające na zdrowie, rozwój fizyczny lub psychospołeczny dziecka”.³ Dokonuje się w wielorakich płaszczyznach:

- Wykorzystywanie seksualne:
zmuszanie do prostytucji, używanie do produkcji pornografii rozpowszechnianej także w Internecie,
- zmuszanie do pracy,
- zmuszanie do żebractwa,
- sprzedawanie w formie nielegalnych

adopcji,

- wynajmowanie do udziału w popełnianiu przestępstw,
- wykorzystywanie w handlu komórkami, tkankami lub narządami,
- maltretowanie psychiczne (emocjonalne),
- wszelkie inne formy wykorzystywania poniżające godność osoby,
- zaniedbywanie potrzeb dziecka niezbędnych dla jego prawidłowego rozwoju (związanych z odżywianiem, schronieniem, ubieraniem, kształceniem, opieką medyczną, a także psychiką (bezpieczeństwo, miłość, przynależność etc.).

Proceder wykorzystywania seksualnego dzieci został dostrzeżony jako problem społeczny dopiero w latach 80. ubiegłego stulecia. Wówczas podjęto bardziej szczegółowe badania tego zjawiska. Niemniej jednak nie jest łatwo poddać ten problem analizie, z uwagi na jego delikatny charakter. Większość przypadków zostaje okrytych milczeniem, gdyż ofiary tego procederu wolą nie ujawniać bolesnych zdarzeń. Rozwój nowych technologii stworzył nowe możliwości identyfikowania potencjalnych ofiar wykorzystywania, a także handlu filmami, zdjęciami itd. o treści pornograficznej z udziałem dzieci. Ostatnie dekady jaskrawo ujawniły problem wykorzystywania seksualnego dzieci przez osoby duchowne oraz celebrytów, bądź personelu z różnych instytucji edukacyjnych lub opiekuńczych. Zdaje się jednak, iż rzeczywisty rozmiar problemu spowity jest całunem wstydu i milczenia.

<https://polskiobserwator.de>

16-to letnia dziewczynka dzieli się: *Nie chcę, żeby mama cierpiała, ale dłużej tego nie zniosę. On mnie obmacuje, gada sprośne rzeczy, ociera się o mnie. Próbowalam rozmawiać z mamą, że nie przepadam za jej partnerem, ale nie odważyłam się powiedzieć jej o tym, że on się do mnie ślini.* (Z telefonów i maili do Telefonu Zaufania dla Dzieci i Młodzieży 116 111)⁴

Ewa ma czworo rodzeństwa. Każde z dzieci miało innego ojca biologicznego. Wszyscy zostali przysposobieni przez męża matki i nosili jego nazwisko. Odkąd Ewa pamięta, w domu była przemoc i alkohol. Oboje rodzice byli uzależnieni od alkoholu. Oprócz tego ojczym stosował przemoc - bił zarówno matkę Ewy, jak i dzieci. Ojczym był bezpłodny. Akceptował kontakty seksualne matki z innymi mężczyznami i zmuszał do tego również swoje córki. Ewa była molestowana i wykorzystywana seksualnie przez ojczyma od 6. do 15. roku życia, przez pewien czas niemal co noc. Gdy ojczym zaczął ją molestować, nie wzywała pomocy, ponieważ bardzo się wstydziła. Gdy stawiała opór, bił ją dotkliwie. Dziewczyna była świadkiem molestowania seksualnego także swojej starszej siostry. Ewa żyła w strachu przed zajściem w ciążę. Często dostawała słodycze od mężczyzn, z którymi była zmuszona uprawiać seks. Była to jedyna okazja do zjedzenia czegoś, ponieważ w domu zazwyczaj brakowało jedzenia. Mama dziewczynki nie interesowała się dziećmi - zaniedbała je do tego stopnia, że były zziębnięte, głodne i spały w zabrudzonych łóżeczkach w domu. Rodzina Ewy przez cały czas znajdowała się pod nadzorem pomocy społecznej, ale nigdy nie podjęto żadnych istotnych działań w celu poprawy życia dzieci. Ewa twierdzi, że jej matka zawsze mówiła, że kocha dzieci i obiecuje poprawę, a pracownicy socjalni dawali jej kolejną szansę. Jednak matka nigdy niczego nie zmieniła⁵.

W Polsce można zaobserwować również problem wykorzystywania dzieci do pracy zarobkowej. W okresie wakacyjnym dzieci harują sprząając pokoje w pensjonatach, zmywając naczynia w kuchni,

<https://www.deon.pl>

zamiatając podwórka, wynosząc bagaże gości. Zbierają makulaturę, złom, handlują warzywami i owocami. Zdarza się, że dzieci są wysyłane przez rodziców na ulicę i zmuszane do żebractwa. W Polsce są to zasadniczo dzieci polskie i romskie. Jednak brak świadomości w społeczeństwie, że zmuszanie dzieci do żebractwa jest formą przemocy sprawia, że służby bezpieczeństwa nie podejmują reakcji, chociaż procedury w naszym państwie zobowiązują do interwencji.

11-letni chłopiec wyznaje: *Pan Mariusz zaproponował nam pracę. Zorganizował nam mycie szyb w samochodach. Mówiliśmy kierowcom, że zbieramy na operację ojca albo na wakacje. Ludzie wtedy dają więcej kasy. Pieniądze zabierał pan Mariusz, a jak poprosiliśmy o naszą część, to powiedział, że jeszcze nie odpracowaliśmy tego, co zainwestował w środki do mycia tych szyb. A to było przecież dużo pieniędzy...* (Z telefonów i maili do Telefonu Zaufania dla Dzieci i Młodzieży 116 111)⁶

*Są ze mną, Matko, dzieci, przede wszystkim samotne, opuszczone
i z tego powodu oszukiwane i wykorzystywane...*

*Spraw, abyśmy nie ulegali zniechęceniu, ale — ufając w Twoją
nieustanną pomoc — dogłębnie angażowali się w odnowę samych siebie,
tego miasta i całego świata. Módl się za nami, Święta Boża Rodzicielko!*
(Papież Franciszek)

<https://www.rmfm24.pl>

Jeśli dziecko wzrasta i rozwija się w klimacie miłości, będzie emanować dobrem w swoim środowisku. Dziecko, któremu rodzice poświęcają czas i zainteresowanie zachowa wrażliwość na potrzeby drugiego człowieka. Dziecko akceptowane nauczy się szacunku do siebie i do innych. Otoczmy zatem opieką najmłodszych, którzy zostali powierzeni nam w naszych instytucjach i apostołach, pomagając im wzrastać w rozwojowo korzystnym klimacie i prowadząc ich do pozytywnej partycypacji w życiu społecznym w przyszłości.

- Siostra Maria Agnieszka Mruga, WA -

Krzywdzenie fizyczne, emocjonalne, czy seksualne stanowi naruszenie niezbywalnej godności i podmiotowości każdego dziecka i jest nie tylko występkiem moralnym lecz zbrodnią podlegającą wymiarowi sprawiedliwości.

14-to latek dzieli się: *Kiedy byłem mały, to ojciec z macochą bili mnie. Wtedy zamieszkałem z babcią i było ok. Potem tata znalazł nową żonę i obiecał babci, że wszystko się zmieni. Ale nowa żona zaczęła buntować ojca przeciwko mnie. Wrzeszczeli na mnie, wyśmiewali i krytykowali. Teraz znów jestem z babcią i myślę, że jestem szczęściarzem, że ją mam.* (Z telefonów i maili do Telefonu Zaufania dla Dzieci i Młodzieży)⁷

Polska zobowiązana jest do przeciwdziałania przestępczości wobec dzieci na mocy wielu aktów prawa międzynarodowego. Przytaczana uprzednio Konwencja obliguje nas do zapewnienia dziecku ochrony przed wszelkimi formami przemocy fizycznej bądź psychicznej, zaniedbania, krzywdy, złego traktowania lub wyzysku. Polskie ustawodawstwo zapewnia również realizację tego obowiązku obejmując penalizacją niektóre działania w stosunku do pokrzywdzonych niepełnoletnich. Posłowie Sejmu RP przyjęli 27 marca 2017 r. ostateczną wersję ustawy nowelizującej kodeks karny, która ma zapewnić dzieciom ochronę przed przemocą w sposób skuteczniejszy, niż dotąd⁸. Ruch ten ze strony państwa rodzi nadzieję rozprawienia się ze zjawiskiem wykorzystywania najmłodszych i budowania lepszego społeczeństwa.

Jednak to nie przepisy są w stanie zabezpieczyć dzieci przed przemocą, lecz odpowiedzialni dorośli, przyjmujący z szacunkiem dar każdego życia.

¹ Konwencja o prawach dziecka przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r., Dz.U.1991.120.526.

² <https://www.niebieskalinia.pl/pismo/wydania/dostepne-artykuly/4409-pojecie-krzywdzenia-dzieci>

³ <https://publicystyka.ngo.pl/konferencja-stop-krzywdzeniu-dzieci>

⁴ <https://studylibpl.com/doc/1363902/wykorzystywanie-seksualne-dzieci>

⁵ <http://www.psychologia.edu.pl/czytelnia/59-niebieska-linia/971-historia-ewy-czyli-rozne-oblicza-wykorzystywania-seksualnego.html>

⁶ <https://studylibpl.com/doc/1363902/wykorzystywanie-seksualne-dzieci>

⁷ <https://studylibpl.com/doc/1363902/wykorzystywanie-seksualne-dzieci>

⁸ <https://brpd.gov.pl/aktualnosci/kodeks-karny-znowelizowany-przemoc-wobec-dzieci-bedzie-karana-surowiej>

<https://dziennikpolski24.pl>

Handel dziećmi: USA

Większość ofiar handlu ludźmi w Stanach Zjednoczonych to amerykańskie dzieci zbiegłe, wyrzucone lub bezdomne, które aby przetrwać, angażują się w seks, i w ten sposób zdobywają jedzenie, schronienie, odzież i inne rzeczy potrzebne do przetrwania na amerykańskich ulicach. National Runaway Switchboard [Krajowa infolinia dla uciekinierów] podaje, iż na amerykańskich ulicach żyje codziennie 1,3 miliona młodych uciekinierów i bezdomnych. Szacuje się, że liczba dzieci będących ofiarami handlu w Stanach Zjednoczonych wynosi ponad 300 000 chłopców i dziewcząt rocznie. Wiele z nich jest najpierw wyłapywanych przez handlarza za

pośrednictwem mediów społecznościowych.

Średni wiek ofiar handlu ludźmi wynosi od 11 do 14 lat. Dziewczynki stanowią 80 procent ofiar. Dziewczętom podaje się hormony, by przyspieszyć proces dojrzewania. Młodsze dziewczęta mają większy potencjał zarobkowy i jako takie są bardziej poszukiwane. Średni okres życia ofiary wynosi 7 lat. Potem zwykle zostają znalezione martwe w wyniku ataku, nadużycia, HIV i innych chorób przenoszonych drogą płciową, niedożywienia, przedawkowania lub samobójstwa.

- Siostra Maryann Agnes Mueller, NA -

Handel dziećmi: Kanada

W Kanadzie ofiarą handlu ludźmi padają w większości kobiety i dziewczęta w wieku poniżej 25 lat, zaś oskarżani o przestępstwa bywają zazwyczaj mężczyźni w wieku od 18 do 34 lat. Dzieci poniżej 18 roku życia stanowią ponad jedną czwartą ofiar, a jedna-trzecia jest przemycana do innych krajów.

Nowym miejscem rekrutacyjnym dla handlarzy ludźmi są serwisy społecznościowe, jak Facebook, Snapchat i MeetMe. 51% procent dziewcząt, które padły ofiarą jest objętych systemem opieki, a handlarze chętnie spędzają czas w schroniskach dla bezdomnych

i sierocińcach, wiedząc, że przebywające tam dzieci są szczególnie podatne. Dotyczy to zwłaszcza rdzennej młodzieży w Kanadzie, gdzie zgodnie z kolonialną spuścizną, dzieci Pierwszych Narodów zostają oddzielone od swoich rodzin i umieszczane w szkołach stacjonarnych w celu przymusowego zasymilowania się z kulturą osadniczą. Obecnie w Kanadzie więcej dzieci rdzennych pozostaje objętych systemem opieki, niż poprzednio w szkołach państwowych.

- Siostra Maryann Agnes Mueller, NA -

ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ jest dla dzieci

Zrównoważony rozwój został zdefiniowany przez Komisję ONZ ds. Środowiska i Rozwoju lub Komisję Brundtland jako „Rzeczy, które zaspokajają teraźniejsze potrzeby bez pozbawiania przyszłych pokoleń możliwości zaspokajania własnych potrzeb”¹. Słownik Merriam-Webster definiuje zrównoważony rozwój jako: „związany z, lub będący metodą pozyskiwania lub korzystania z zasobów, tak aby zasoby te nie zostały wyczerpane lub trwale uszkodzone”².

Papież Franciszek napisał w encyklice *Laudato Si*: „Jaki świat chcemy przekazać tym, którzy będą po nas, dorastającym dzieciom?”³. Konfederacja Irokezów ogłosiła następujące przekonanie Siódmego Pokolenia: „We wszystkich naszych rozważaniach musimy wziąć pod uwagę wpływ naszych decyzji na następne siedem pokoleń”⁴.

Widzicie więc, że zrównoważony rozwój i troska o ziemię nie dotyczą wyłącznie nas, lecz przyszłości i to przyszłości, którą zostawiamy naszym dzieciom. Czy kiedykolwiek myślałeś o tym, że na dzisiejszy świat wpływają decyzje podjęte siedem pokoleń temu? W tym czasie zaistniał wielki rozwój, powstały nowe technologie i nowe produkty. Z pewnością były to rzeczy, które przyspieszyły rozwój

naszego społeczeństwa, ale ich konsekwencje były nieprzewidziane, a teraz zmagamy się z produktami końcowymi niektórych z tych decyzji, takimi jak nadmierna emisja gazów cieplnych, odpady elektroniczne i plastikowe, z którymi nie wiemy, co zrobić, zakwaszenie oceanów i degradacja gleby - żeby wymienić tylko niektóre.

Pytanie brzmi: jakie decyzje podejmujemy dla naszego własnego dobra i dobra przyszłych pokoleń? Czy milczymy i pozwalamy na takie konsekwencje, czy też czynnie współuczestniczymy w debacie na temat kryzysu klimatycznego poprzez osobiste wybory i pouczanie innych dla budowania lepszego świata i zachowywania zdrowszej ziemi?

Konwencja ONZ o prawach dziecka z 1989 r. mówi, że „każde dziecko ma prawo do zdrowia, edukacji i

ochrony, a każde społeczeństwo ma udział w zwiększaniu możliwości życiowych dzieci.”⁵ Jak realizujemy to wyzwanie?

Dzisiejsze dzieci będą dokonywać wyborów w przyszłości. Naszym obowiązkiem jest pomagać im poprzez nauczanie o świętym darze, jakim jest nasza ziemia, oraz ukazywanie własnym przykładem, jak ważne są nasze działania w celu zachowania i poprawy życia wszystkich mieszkańców w skali globalnej.

Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu w sprawozdaniu specjalnym z 2018 r. podniósł alarm ostrzegając, że jeśli nie zostaną podjęte szybkie, konkretne działania w celu ograniczenia emisji gazów cieplnych, już za jedenaście lat mogą wystąpić poważne konsekwencje.⁶

Nasze pokolenie jest pierwszym, które widzi skutki zmian klimatu, i ostatnim, które ma możliwość zaradzenia temu. Podejmij kroki w tym kierunku: przeczytaj encyklikę *Laudato Si*, wezwij swoich ustawodawców do wprowadzenia przepisów chroniących środowisko, ogranicz zużycie plastiku, używaj rzeczy ponownie, zbieraj kompost, zasadź ogród zapylający, używaj pojazdy hybrydowe lub

<http://eceresourcebank.org>

elektryczne, kupuj produkty wytworzone na obszarze lokalnym, wyeliminuj chemiczne środki czyszczące, wyjdź na zewnątrz i uciesz się przyrodą.

Obyśmy nie zawiedli dzieci świata.

Przypisy:

1. Neumann, R. (2005). *Making Political Ecology*, London: Hachette UK Company, s. 84.
2. Słownik *Miriam Webster*. Źródło: <https://www.merriam-webster.com/dictionary/sustainability>
3. Papież Franciszek (2015). *W trosce o wspólny dom Laudato Si*. Watykan: Libreria Editrice Vaticana, (160).
4. Zasada 7-mej generacji. Źródło: <http://7genfoundation.org/7th-generation/>
5. ONZ: Dzieci. Źródło: <https://www.un.org/en/sections/issues-depth/children/>
6. Leahy, S (2018, 7.X). Globalny raport ostrzega, że działanie zmian klimatu jest gorsze, niż oczekiwano. *National Geographic*. Źródło: <https://www.nationalgeographic.com/environment/2018/10/ipcc-report-climate-change-impacts-forests-emissions/>

- Siostra Maria Jean Sliwinski, NA -

<https://will.illinois.edu>

Intencje modlitw

*Za dzieci opuszczone, zaniedbane,
wykorzystywane do ciężkiej pracy i walki zbrojnej*

Ojcze, Ty masz dla człowieka czas
i otwarte ramiona.
Powierzymy Tobie dzieci opuszczone,
zaniedbane, wykorzystywane
do ciężkiej pracy i walki zbrojnej.
Modlimy się dziś
za dzieci opuszczone emocjonalnie,
przebywające w placówkach opiekuńczych,
za dzieci chore, niepełnosprawne
i zaniedbane,
aby zostały otoczone
miłością dobrych ludzi
i doświadczyły atmosfery
kochającej rodziny.
Modlimy się także za rodziców,
którzy lekceważą wychowanie dzieci,
pozwalają na zbyt ciężką pracę dzieci
albo angażują je w działania wojenne,
aby otoczyli swoje dzieci
należyłą troską i miłością.
Prosimy Cię o to
przez Jezusa Chrystusa, naszego Pana.
Amen.

SPRAWIEDLIWOŚĆ I POKÓJ

Biuletyn wydany przez Centralne Biuro Sprawiedliwości,
Pokoju i Ochrony Stworzenia.

Członkinie Centralnego Biura Sprawiedliwości, Pokoju
i Ochrony Stworzenia Zgromadzenia Sióstr Felicianek:

S. Margaret M. Padilla – Radna Generalna,
Zgromadzeniowa Koordynatorka Biura (RO/NA)

*Irma Juscieda Marie Araujo Menezes (RO/BR)

*S Nancy Marie Jamroz – Przewodnicząca Biura (NA)

*SM Agnieszka Mruga (RO/WA)

SM Carol Saladin (NA)

S Dorothy Ann M Moczygemba (NA)

SM Faith Balawejder (NA)

SM Feliksa Mencwel (KR)

SM Gerard Fredrick (NA)

*SM Inga Borko (NA)

*SM Jacqueline Keefe (NA)

*SM Jeanine Heath (NA)

Sister Jeremy Marie Midura (NA)

SM Julianna Zając (PR)

SM Mariana Michalik (WA)

*S Maryann Agnes Mueller (NA)

*S MaryAnne Olekszyk (NA)

*SM Millicent Njeru (KE)

S Rosemarie Goins (NA)

*Członkinie grupy głównej Biura

Redaktor: S Maryann Agnes Mueller (NA)

Druk i składanie:

SM Agnieszka Mruga (WA)

Casa Generalizia di Suore Feliciane

Via del Casaletto, 540

00151 Roma, ITALIA

www.FelicianSisters.org

© 2020 Zgromadzenie Sióstr
św. Feliksa z Kantalicjo.

Skróty

Rzym, Włochy – RO

Kraków, Polska – KR

Ameryka Północna – NA

Przemyśl, Polska – PR

Warszawa, Polska – WA

Curitiba PR, Brazylia – BR

Embu, Kenia – KE